

Karl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Dalje.)

»Zakaj —? Ali vam nisem pravil, da vesta rdečkarja za naš tabor! Rafterje nam naženeta na vrat! In ker si lahko mislijo, da bomo Brunsa pogrešali in zasumili, kaj se mu je pripetilo ter se pobrali, nas bodo napadli prej ko slej. Izgubljeni smo, če se brž ne umaknemo.«

»In dolarji —?«

»Dolarjem se bomo pač za topot odrekli —. Ni nam uspelo —. Najpametneje je in —.«

Umolknil je in naglo vstal.

»Kaj je —?« so ga popraševali.

»Nič ni!« je dejal malomarno. »Pravkar sem se spomnil, da sem tamle pri konjih —.«

Mignil je tovarišema na desni in levi.

»Pojdita z menoj!«

Kaj se je zgodilo?

Cornel je sedel blizu mesta, kjer sta prisluškoval Veliki medved in Blenter. In Blenter je zagrešil usodno neumnost. Ko je pogledal po trampih, mu je oko obstalo na cornelu, — in kar otrpnil je. Strmel je v trampa in strmel, oči so mu žarele in plamtele, pesti je stiskal in škrtal je. Ves se je razburil, pozabil je na previdnost in se porival vse dalje. Ni opazil, da je pomolil glavo iz trstičja.

Veliki medved je čepel za dva koraka v stran.

»Nazaj!« mu je šepnil, ga zgrabil za nogo in potegnil za seboj.

Pa prepozno je bilo, cornel ga je že opazil.

Toda cornel je bil kolikortoliko izkušen westman, ni se izdal, naredil se je, kot da misli stopiti h konjem.

»Za nami,« je šepnil tovarišema, »leži nekdo v trstičju, najbrž rafter. Ne sme slutiti, da sem ga videl. Prijeli ga bomo. Ko planem po njem, ga zgrabita tudi vidva!«

Naprej!«

Veliki medved pa se ni dal premotiti, vse preveč izkušen je bil v navadah divjega zapada. Videl je, da je cornel vstal in šepetal s tovarišema, videl tudi, da se je eden od njiju nehoté okrenil, — pa uganil, kaj namerava cornel.

»Brž —! Cornel te je videl!« je hlastnil Blenterju. »Proč odtod!«

Obenem je že tudi smuknil po trstičju. Prav tedaj je zadonel za njim cornelov »Naprej!« Ozrl se je. Trampi so planili po drvarju —.

Veliki medved je izdrl nož in mislil skočiti drvarju na pomoč, pa se je premislil. Sam je bil, trampov pa je bilo dvajset. Nič bi ne opravil, še njega bi bili ujeli. Bolje je bilo, da je pohitel h koči po pomoč. Umaknil se je iz trstičja in zlezal za grm ter čakal, kaj bodo počeli z Blenterjem.

Trampi so mislili dati duška svojemu veselju nad posrečenim lovom, pa cornel jim je zabranil.

»Tiho —! Ne vemo, če jih morebiti ni še več —! Pogledal bom.«

Stopil je po trstičju, pa ni našel nikočar. Indijanec je namreč po njegovih besedah naglo ko miš smuknil iz grma, splezal po pobočju in izginil v gozdu.

Cornel se je vrnil k ujetniku, se sklonil k njemu in ga pogledal. In dolgo, prežeče ga je gledal, nič ni rekel, le poteze v obrazu so se mu poostriale.

»Lopov,« je dejal, »zdi se mi, da te poznam —! Kje sem te neki že videl?«

Tudi Blenter ga je spoznal, pa seveda niti trenil ni, čeprav mu je vrela kri po žilah. Premačal je zaenkrat sovraštvo in razburjenje ter se naredil malomarnega.

»Nekje sem te že videl —!« je pravil cornel. »Kdo si? Eden tistih rafterjev tamle gori?«

»Da.«

»Čemu se plaziš tod okoli? Zakaj si prisluškoval?«

»Čudno vprašanje! Ali nismo na divjem zapadu, kjer sme vsak človek pogledati, kdo tabori v njegovi bližini —? Včasih je celo potrebno, dovolj ljudi se klati po divjini, ki se jih je treba čuvati!«

Cornel se ni zmenil za roganje.

»Slišal si, kaj smo se pogovarjali,« je dejal, »in najbrž veš, kdo smo in po kaj smo prišli?«

»Nič nisem slišal!«

»Kako dolgo že tičiš v trstičju?«

»Pri reki sem bil in domov sem bil namenjen,« je pravil drvar. Opazil je, da je Indijanec izginil, in ker ga cornel ni omenil, je zasodil, da tudi njegove sledi ni našel. »Videl sem vaš ogenj, saj je velik dovolj, in se splazil bliže, da pogledam, kdo tabori ob reki. Taka je navada na divjem zapadu. Pravkar sem prilezel v trstičje, nisem še utegnil prisluškovati, opazili ste me.«

Mislil je, da ga cornel ni videl pri koči. Pa se je zmotil. Cornel se mu je v obraz nasmejal.

»Sama laž! Praviš, da si bil na reki —. Če pa sem te pravkar videl pri koči —! In ne samo videl, tudi slišal sem te!«

Priznaj, da si bil doma, ne pa na reki!«

»Mi na misel ne hodi! Res je, kar sem rekell!«

»Sam si?«

»Čisto sam.«

»In praviš, da nisi slišal, kaj smo se menili?«

»Besede ne!«

»Kako ti je ime?«

»Adams.«

»Adams —?« je pomišljal cornel. »Adams —? Ne poznam Adamsa, ki bi imel tvoj obraz —. In tvoj obraz se mi zdi znan —.«

»Ni mogoče! Nikdar se še nisva videla!«

Izpustite me! Nič vam nisem storil, upam, da ste pošteni westmani, ki pustijo poštene ljudi pri miru!«

»Da!« se je rogal rdečelas. »Pošteni ljudje smo vsekakor, zelo pošteni! Ampak eden izmed vas je prejel enega izmed nas zaklal in po postavah prerije moramo maščevati njegovo smrt. Kri za kri, življenje za življenje —!«

Bodi kdorkoli, pri kraju je s teboj!«

»Kaj —? Ubiti me mislite —?«

»Da! Prav kakor ste vi ubili enega naših!«

»Ni res!«

»Beži beži —! Sam sem videl in slišal! In ti tudi!«

»Pa jaz ga nisem!«

»Vseeno! Saj priznaš, da spadaš k družbi rafterjev, ki imajo tamle gori svojo kočjo?«

»Da.«

»No in tisti so mi zaklali enega mojih. Maščevali bomo njegovo smrt.«

Tvoja smrt je torej sklenjena zadeva. Ne utegnemo se muditi s teboj, le o tem se bomo posvetovali, ali dobiš nož, kakor naš tovariš, ali pa te utopimo.«

Obrnil se je k trampom.

»Glasujmo! Zamašite mu usta, da ne bo kričal in privabil svojih ljudi! Kdor je za to, da ga vržemo v vodo, naj dvigne roko!«

Večina je glasovala za smrt v vodi.

»Dobro!« je dejal cornel. »Trdno mu zvežite roke in noge, da ne bo mogel plavati, pa brž z njim v reko in proč odtod! Njegovi ljudje utegnejo priti vsak hip!«

Stari Blenter je videl, da je pri kraju z njim. Na Velikega medveda ni upal več. Gotovo je pohitel h koči, pa četr ure je bilo do nje in odkar so ga prijeli, ni minilo niti deset minut.

Edino zadrževal je še lahko izvršitev smrtne obsodbe, medtem so le utegnili priti tovariši in če druga ne, so ga vsaj brž potegnili iz vode in morebiti še rešili.

Pripravljali so se, da mu zamašijo usta in ga zvečejo. Branil se je na vse kriplje, se premetaval in suval z nogami okoli sebe pa kričal vmes, da je odmevalo po gozdu.

Rdečelas se je ujezil.

(Dalje sledi.)

Kraljevski steber v Roeskilde.

V znameniti skofovski cerkvi v Roeskilde, kjer je grobnica danskih kraljev, se nahaja tudi takozvani kraljevski steber. Na tem stebru je zaznamovana s črtami in začetnicami telesna visokost vseh kraljevskih gostov. Najbolj zgorinja črta ima ob strani črko P in pomeni ruskega carja Petra Velikega, ki je bil visok 2.03 m. Dober pedu nižje sta črti danskih kraljev Kristijana X. z višino 1.93 m in Kristijana IX. z 1.78 m. Nato sledi črta grškega kralja Jurja z 1.75, Friderika Danskega z 1.72, Eduarda VII. z 1.68 in najbolj spodnja črta spominja na obisk siamskega kralja (iz Azije) z višino 1.60 m.

Hrib, ki gori že 250 let.

V Posaarju, ki je s 1. marcem t. l. pripadlo zopet Nemčiji, se čudijo naravnemu čudu že dve in pol stoletja. Pri Sv. Ingbertu gori pod zemljo premogovna plast, ki se je vnela pred 250 leti in ognja do danes ni bilo mogoče udušiti. Stebri dima, ki se dvigajo na raznih mestih iz zemlje, kažejo lego goreče plasti. Najslavnejši nemški pesnik Goethe je obiskal leta 1770 goreči hrib in je zabeležil, da je bila tamkaj zemlja tako razgreta, da je začutil podzemeljsko vročino skozi podplate svojih škornjev.

Orjak in pritikavec.

V angleški kurgični zbirki je videti okostnjak irskega orjaka, ki je bil visok 2.30 m, in poleg tega stoji okostje 50 cm visokega pritikavca. Ta pritikavec je bil komaj tako velik kakor spodnji del orjakove roke.

V starosti

od 60 do 80 let zgubi človek na leto glede telesne teže 1½ kg.

Na Angleškem

živi 45% prebivalstva po mestih. Na Francoskem pridejo podeželani na 62%, v Belgiji na 51%, v Danskem na 61%, v Švici na 70% in na Balkanu na 80%.